

❧ KAPITEL 1 ❧

”Så er det nu,” tænkte Olivia Abbott, da hendes mors bil trak væk fra kantstenen. Olivia stod på fortovet og glattede skørtet på sin nye, lyserøde kjole for 117. gang. Lyserødt fik hende til at føle sig uovervindelig, men af en eller anden grund virkede det ikke denne morgen.

Olivia ville ønske, hun ikke var så nervøs. Det var jo ikke nogen stor, landsdækkende cheerleader-konkurrence. Det var bare første skoledag i ottende klasse på hendes nye skole. I en fremmed by. Hvor hun ikke kendte nogen. Hun var ved at gå i spåner.

Var det ikke for hendes fars nye arbejde, var

hun valset til skole med Mimi og Kara og de andre i sin gamle gruppe, frem for nu at være en ny og venneløs pige, der pludselig dukker op fem uger inde i skoleåret.

Men, pyt skidt, Olivia var fast besluttet på at få det bedste ud af det. Det ville være ligesom første gang, hun spiste sushi. Først ville det smage underligt, virke fremmed og lugte sjovt, men med tiden ville hun blive vild med det. Og hvad skulle hun ellers gøre, tude i alle årene frem til high school?

Olivia rettede sig op og klappede to gange i hænderne, som var det introen til en cheerleading-rutine. Så skruede hun et stort smil på og traskede modigt hen mod indgangen.

Hendes gamle skole var en moderne, firkantet bygning, malet i en grim blanding af beige og brun, men skolen i Franklin Grove var anderledes. Den så tusind år gammel ud. Der hang vedbend som guirlander fra de store søjler, og bag de enorme egetræsporte lå der en gang så bred, at man kunne danne en pyramide med seksten personer på tværs af den. Olivias gamle skole var overklistret med plakater med velmenende råd, som ikke gav nogen mening. Såsom: LEV HVER DAG, SOM VAR DET I DAG!

Her hang der sort-hvide skolebilleder på væggene, som nærmest kunne dateres tilbage til istiden. Hun gik forbi et billede med en mindeplade nederst på rammen. SAMMENKALDELSE 1912 stod der. På billedet så man en flok gravalvorlige elever i sorte kapper.

Lyden af alle eleverne, der skyndte sig til klasseværelserne, var i det mindste den samme. Skabe der smækkes, gummisko der piber, elever der griner. Olivia møvede sig igennem virvaret. Der så ud til at være langt flere goth-typer her end på hendes gamle skole. De var lige så sort-hvide som fotografierne på væggene: sort tøj, blege ansigter, tunge sorte støvler.

Olivia fik et glimt af sit eget spejlbillede i en glasmontre. Hendes pæne kjole svævede spøgelsesagtigt forbi falmede trofæer og et sort banner med ordene: KOM SÅ, DJÆVLE! Hun forsøgte at bevare smilet, mens hendes hjerte sukke. Hun lignede en slikkepind på en kirkegård. Tænk, hvis hun aldrig faldt til.

”Vågn op,” lød en stemme. Helt chokeret opdagede Olivia, at hun stod og spærrede vejen for en goth-pige. På pigens hoved sad der en klump strittende hår, som blev holdt sammen af en spids pind. *Sejt*, tænkte Olivia, *en spisepind!* Pigen havde en sort kjole på med

en skrå syning, der begyndte ved det ene knæ og endte nede ved den anden ankel.

Olivia tog et skridt til venstre for at flytte sig, men pigen havde tænkt præcis det samme. De gik begge to i samme retning og så tilbage igen. Olivia fnisede undskyldende, men pigen så bare underligt på hende. Ikke på en ond måde eller noget. Hun studerede hende bare nysgerrigt som en spørgelysten, sort kat.

”Kender jeg ...” begyndte pigen med et suk. ”Er du ny her?”

”Kan det ses?” sagde Olivia spøgefuldt.

”Så leder du vel efter kontoret?” sagde pigen med et nærmest usynligt smil. I samme øjeblik gik en anden goth-pige forbi iført sort T-shirt med ordene HOP, KANIN, HOP! skrevet med lyserødt og et digitalkamera om halsen. Den første pige nikkede til sin veninde, inden hun med en pegefinger sendte Olivia i den rigtige retning. ”Ned til enden, rundt om hjørnet. Kontoret ligger på højre side.”

Olivia var gået i den helt forkerte retning. ”Tak,” sagde hun fåret. ”Ellers havde jeg nok vandret rundt på gangene og ledt efter inspektørens kontor, indtil jeg var blevet sendt hen til inspektøren som straf for at vade rundt på gangene.”

Til hendes store lettelse smilede begge goth-pigerne. Hende med pinden i håret så på Olivia, som om hun prøvede at komme i tanke om noget. Til sidst trak hun på skuldrene. ”Nå, men held og lykke.” Og med de ord fortsatte hun og veninden ned ad gangen.

Kontoret lå nøjagtig, hvor pigen havde sagt.

”Tag plads derovre,” sagde den gråhårede sekretær. ”Inspektør Whitehead er der lige straks.”

Olivia vendte sig om og fik øje på en stol ved siden af en pige med langt, silkeblødt, krøllet lyst hår. Hun læste i en tyk og meget slidt paperback. Pigen havde cowboybukser og en gul T-shirt på. På gulvet ved hendes fødder stod der en lærredstaske med et badge, hvorpå der stod: MARSMÆND ER OGSÅ MENNESKER.

Endelig, tænkte Olivia, *en, der ikke har sort på!* Hun gik hen og rakte hånden frem. ”Hej. Olivia Abbott.”

Pigen så op fra bogen. Hun så forvirret ud. ”Nej, mit navn er faktisk Camilla Edmunson.”

Olivia lo. ”Nej, *jeg* hedder Olivia,” forklarede hun. ”Rart at møde dig, Camilla.”

Camilla lavede en hvor-er-jeg-dum-grimasse og stak Olivia hånden. ”Undskyld. Bogen er bare så spændende.”

Olivia satte sig ned. ”Er det ikke bare fedt, når man bliver så grebet af en bog, at man forsvinder ind i en anden verden?”

”Jo!” sagde Camilla ivrigt. Hun viste Olivia omslaget: *Vilkårlig adgang* af Coal Knightley, anden bog i Cyborg-trilogien. ”Har du læst den?”

”Nej. Er den god?” spurgte Olivia.

”Om den er god?!” udbrød Camilla. ”Det er tredje gang, jeg læser den!”

”Det er sådan, jeg har det med bøgerne om grev Vira.” Olivia sukkede. ”Du ved ... vampyrer, blodsugere, mørke kapper. Det er faktisk min hemmelige last.”

”Bare rolig.” Camilla smilede bredt. ”Jeg skal nok holde på din hemmelighed. Når bare du ikke fortæller nogen, at jeg kan tale cyborgernes beta-sprog.”

Olivia lo. ”Det er en aftale!”

Inspektøren dukkede op. Han lignede alle andre skoleinspektører: skaldet, korte skjorteærmer, grimt slips.

”Olivia Abbott?” sagde han. ”Velkommen til Franklin Grove.”

Ivy Vega kunne have bidt sin bedste veninde, Sophia Hewitt, for at have ladet hende i stikken, da de kom

til samfundsfagstimen. Og hvad så, hvis de kom for sent? Det betød ikke, at Sophia absolut skulle løbe hen til sit bord, så Ivy måtte stå helt zombie-lammet i døren, da klokken ringede ind.

Ivy holdt om sin mørke smaragdring, der sad i en kæde om hendes hals, i håb om, at den ville afværge hendes frygt som en magisk amulet. Drøm videre. Det var tre uger siden, frøken Starling havde givet dem nye pladser, og Ivy følte sig stadig som fanget i direkte sol uden solcreme. At sidde ved siden af superskåret Brendan Daniels hver morgen var ren tortur. En ret behagelig tortur, indrømmet, men alligevel.

Modvilligt slæbte hun sig hen til sin plads, mens hun sendte Sophia de ondeste øjne – dødsblikket. Sophia vendte det hvide ud af øjnene.

Ivy trak den lange, spidse pind ud af sin knold, mens hun satte sig. Så kiggede hun på Brendan inde bag et gardin af mørkt hår.

Han var totalt goth-guf i enhver forstand: hud som det pureste hvide marmor, høje kindben, der skabte mørke rande i hans ansigt, bølget sort hår, der gik ned til hans skuldre. Hendes hjerte vred sig. Hun var sikker på, hun ville blive forvandlet til støv, hvis

de nogensinde vekslede et ord med hinanden. Han trykkede på sin stiftblyant.

Jeg dumper i det her, tænkte Ivy. Hvordan skal jeg kunne koncentrere mig om noget som helst, når han sidder så tæt på?

En syngende stemme afbrød hendes tanker. ”Når jeg har vundet cheerleader-udtagelsen og er blevet cheerleader-kaptajn for Djævlene, vil jeg bare lave de bedste cheerleader-rutiner nogensinde!” sagde Charlotte Brown.

Dræb mig nu, tænkte Ivy. Der er kun én ting værre end uigengældt kærlighed, og det er at høre på Charlotte Brown, der plaprer løs om sig selv.

”Jeg er allerede meget bedre end min storesøster,” skræppede Charlotte, ”og hun er co-kaptajn hos football-cheerleaderne på Franklin High School.”

”Jeg bliver måske din co-kaptajn,” sagde en af Charlottes tjenere lystigt.

”Jeg vil måske ikke have en co-kaptajn,” sagde Charlotte køligt.

Én ting var at blive placeret ved siden af Brendan Daniels og dø af skam, men det var noget helt andet at sidde bag ved Charlotte Brown og skulle høre hende lukke en uendelig strøm af dumheder og ondsindet

bavl ud. Charlotte og hendes nikkedukker havde kaglet løs i ét væk om cheerleader-udtagelsen siden første skoledag.

Ivy trak håret om bag ørerne og fandt sit hæfte frem. Hun vendte sig væk fra Brendan – hvis hun alligevel ikke kunne tilbringe resten af livet sammen med Brendan, kunne hun i det mindste bruge sin tid produktivt. Så hun slog op på sidste side, hvor hun noterede sine forslag til skoleavisen.

”Eks-cheerleadere fra Franklin Grove: Hvad er de blevet til?” skrev hun. *Lad mig nu se, tænkte hun. Der var Carli Spith, som nu var kassedame i FoodMart. Og Melinda Willsocks, som blev kronet som Miss Cadillac på en biludstilling sidste år, men stadig boede hjemme og ikke kunne få fast arbejde. Og ...*

Det gik op for Ivy, at der var blevet helt stille. Hun holdt op med at skrive.

”Klasse,” sagde frøken Starling. ”Lad mig præsentere jer for vores nyeste elev her på Franklin Grove.”

Pigen i den lyserøde kjole stod ved siden af frøken Starling. Ivy fik den samme underlige fornemmelse, som hun havde fået ude på gangen. En blanding af déjà-vu og mavekneb.

”Hun hedder Olivia Abbott,” forklarede frøken Starling. ”Hun er lige flyttet hertil fra vestkysten.”

Ivy tog fat om sin halskæde og snurrede rundt med ringen, mens hun iagttog den nye pige oppe ved tavlen. Olivias lange, brune hår var trukket tilbage i en hestehale. Hendes kjole var skingrende lyserød. Hun var ikke den type, som ellers kunne få Ivys opmærksomhed. Hvorfor havde Ivy så en fornemmelse af, at hun havde set hende før?

Olivia fik en plads ved et bord foran. Højest sandsynligt, fordi frøken Starling endnu en gang kun havde i sinde at ødelægge Ivys liv ved at ty til den ældgamle forbandelse kaldet ”pladstildeling”. Uanset hvor langt hun strakte sin hals, kunne Ivy ikke få flere glimt af den nye piges ansigt. Mens hun lærte om magtens tredeling og samtidig prøvede at se sej og smuk ud – hvis nu Brendan skulle se på hende – prøvede Ivy på at huske, hvor hun kendte Olivia Abbott fra. Hun lavede en liste i sit hæfte. Børnehave? Underskole? Danselejr? Sommerferie? Den Saftige Bøf? Privat fest? Centeret? Og til sidst, helt desperat, skrev hun ... fra tv?

Der var ikke mange mennesker, Sophia ikke også kendte, så Ivy rev et lille hjørne af sit papir og sendte

en besked til sin veninde, mens frøken Starling skrev noget på tavlen.

Sophias svar kom hurtigt retur: ”Tager du pis på mig?! Hun er FOR lyserød for OS at kende!” Hun havde lavet en af sine kanintegneserier nederst.

”Æ-æ-lsker din pels!” sagde en af dem.

”Lyserød er min naturlige farve,” sagde den anden med en sløjfe i håret.

Ivy forsøgte at dække over sin latter med et falsk host, men det endte i en grusom rallen. Brendan syntes nok, hun lød som en kat, der hoster en hårbolle op.

Ivy så, at Olivia rakte hånden i vejret. ”Skal opgaven skrives på computer?” Selv hendes stemme lød bekendt.

Ivy var mere sikker end nogensinde på, at der var noget lusket ved den nye pige i den lyserøde kjole.

Da klokken ringede ud, ventede Ivy på, at Brendan var gået, før hun rejste sig op. Hun og Sophia var på vej til deres skabe, da Sophia stak hende med albuen og sagde: ”Den nye kanin bliver vist snart flået.”

Åh nej, tænkte Ivy. Det var Bæsterne.

Før hun havde tænkt sig om, for Ivy hen mod dem.

”Nyt kød,” hørte hun en af drengene sige.

”Totalt,” klukkede et andet Bæst. ”Med ketchup. Gad vide, om hun kan lide gyserhistorier.” De slog en skraldlatter op.

Nu så Ivy for første gang Olivia uden et stort smil. Deres blikke mødtes hen over drengenes skuldre. Olivia så forvirret og skræmt ud.

Ivy bed tænderne sammen. Med natten som vidne svor hun, at hun på ingen måde ville lade pigen blive ædt levende af Franklins største goth-tabere. ”Pil af og dø, Bæster!” brølede hun, mens hun skubbede dem til side og stillede sig foran Olivia. ”Hjemsøg en parkeringsplads bag et mini-marked.”

”Hvad er dit problem, Vega?”

”Du er mit problem, din mide. Må du blive spiddet på tværs.” Ivy gav dem dødsblikket. ”Pil så af, sagde jeg!”

Bæsterne fnisede lidt beklemt, før de sjokkede videre hen ad gangen.

”Hvor er jeg glad for, du kom,” udbrød Olivia. ”Jeg ved ikke engang, hvad du hedder, men du er allerede min yndlingsperson!”

Ivy præsenterede sig selv. ”Og tænk ikke på Bæsterne,” sagde hun. ”De er harmløse. De puster sig op, men de er ikke nær så slemme, som de lugter.”

”Du forstår virkelig at styre dem,” bemærkede Olivia.

”Ja, det er jeg nødt til,” sagde Ivy. ”Jeg hænger jo på dem *for evigt*.”

Olivia lo. ”Nå, men tak for anden gang i dag, Ivy Vega. Jeg er meget taknemlig.”

Den underlige fornemmelse greb Ivy så kraftigt igen, at hun nærmest snublede. Med ét indså hun, hvorfor den nye pige virkede så bekendt. *Hun ligner mig meget, tænkte Ivy. Mere end meget – hun ligner mig næsten på en prik!*

Hun fik kvalme, og hendes knæ rystede. Hun ville enten kaste op eller besvime der på gangen. Brendan ville se hende ligge hulter til bulter på gulvet med ligblegt ansigt og de sorte, strømpeklædte ben flettet som en kludedukkes.

Olivia talte stadig, men støjen i Ivys hoved overdøvede hende fuldstændig.

”Ses,” sagde Ivy hæst, og hurtig som en flagermus flaksede hun ind på pigetoiletet.

